

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ।

ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ-ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ. ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ – ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

" ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ,-ਜਵਾਬਦਾਰ।

1954 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 132

ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ (1855 ਦਾ XIII)--ਸੈਕਸ਼ਨ 1-ਏ- ਦਾ ਘੇਰਾ-ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ-ਸਿਧਾਂਤ ਇੱਕ" in ਸਟੇਟਫਲ-ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ-ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ-ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਬੱਚਾ - ਕੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਯੋਜਿਤ, (ਪ੍ਰਤੀ ਪੀ. ਸੀ. ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.)

(1) ਇਹ ਕਿ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 1-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਿਸ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਲਿਆਇਆ। ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲਾਭਕਾਰੀ ਹੱਕਦਾਰ ਪਿਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਅਜਿਹੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਮੁਦਈ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਜੋ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵੇਲੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਉਮਰ, ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ, ਉਸ ਦੀ ਸਿਹਤ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਾ ਬਚੇ ਹੋਏ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉਮੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸੋਲਟਿਅਮ ਰਾਹੀਂ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰਿਆ ਹਰਜਾਨਾ ਜਾਂ ਹਰਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਂਚ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ, ਪਤਨੀ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਜਾਂ ਬੱਚਾ।

(2) ਇਹ ਕਿ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ, ਮੁਦਈਆਂ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਆਮਦਨ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੰਭਾਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਪੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਕਮਾਏਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੇਵਲ 12 ਜਾਂ 14 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਅੱਜ-ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਮਰ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਮਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਕਰੇ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਯੋਜਿਤ, (ਪ੍ਰਤੀ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.) —

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

(1) ਇਹ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਜ਼ਖਮੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਉਲਟ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਚਰਿੱਤਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ ਸੋਲਟੀਅਮ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਦਰਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਸੋਗ ਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਸਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਤੀ ਜਾਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਲਾਹ, ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਪੈਸੇ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ, ਉਹ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ, ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਮਾਪਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੱਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦਰਦ, ਪੀੜਾ, ਦੁੱਖ, ਜਾਂ ਸੋਗ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਹੋਏ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬੇਅੰਤ ਵਧ ਜਾਵੇਗੀ।

(2) ਇਹ ਕਿ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੱਤ ਜੋ ਮਨੋਨੀਤ ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਟੀਕ, ਜਾਂ ਇਕਸਾਰ ਨਿਯਮ ਤੱਕ ਘਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੁਕਸਾਨ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਖਾਸ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਸਟੀਕ ਗਣਿਤਿਕ ਗਣਨਾ ਨੂੰ ਟਾਲਦਾ ਹੈ। ਗਣਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਾਰੇ ਅਟਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨਾ, ਸਗੋਂ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਦੀ ਵੀ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਮਾਈ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ.. ਵਸੂਲੀ ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੰਭਾਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਹਨ। ਗਲਤ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ. ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਮਾਈਆਂ, ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਵਾਂਝੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਮਰ, ਸਿਹਤ, ਯੋਗਤਾ, ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਖਰਚੇ ਹਨ, ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਮਾਈ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਕਮਾਈ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਲਈ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਮਾਈ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਜੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਖਾਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਮਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਮਾਈ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਰਜਾਨੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਨੁਕਸਾਨ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ, ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ, ਉਦਯੋਗ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦਾ ਝੁਕਾਅ, ਨਾਲ ਹੀ, ਸਿਹਤ, ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ, ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ. ਕੋਈ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਹਾਇਤਾ

ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਇੱਕ ਮਿ੍ਤਕ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਮੌਤ ਨੇ ਦਖਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਕੀ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮਰ, ਲਿੰਗ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ, ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ, ਕਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ. ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਲੱਭਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੁੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਪੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਰਹੇ ਹਨ।

(3) ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਿ੍ਤਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਪੈਸੇ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਬਸ਼ਰਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਿ੍ਤਕ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮਿ੍ਤਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ, ਉਸਦੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ, ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਕੁਝ ਖਾਸ ਕਾਉਂਟਿੰਗਸੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਸਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਅਵਾਰਡ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜਾਂ ਅਮਲੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾਵਾਂ ਵੱਲ ਵੀ। "ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ" ਲਈ "ਵਿਹਾਰਕ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾਵਾਂ" ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕੌਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ

(1) ਤੋਂ ਅਸਹਿਮਤ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਧਾ ਕਿਸ਼ਨ ਬਵੇਜਾ, ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਮਿਤੀ 3 ਜੁਲਾਈ, 1954 ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੀਮਾਰ ਐਫਬੀਆਰਮਾ ਗਰੀਬਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ (ਮੁਦਈਆਂ) ਤੋਂ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਸ਼ੀਟ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਭਾਗੀਰਥ ਦਾਸ।

ਚੇਤਨ ਦਾਸ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਨਿਰਣਾ

ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.—ਫਾਰਮਾ ਪਾਉਪੇਰੀਸ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਇਹ ਅਪੀਲ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਫਾਰਮਾ ਕੰਪੇਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ। 25,000, ਹਰਜਾਨੇ ਵਜੋਂ. ਮੁਦਈ, ਜੋ ਕਿ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਹਨ, ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਿਵ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ 8 ਜੂਨ 1952 ਨੂੰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਜਮਾਤ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਉਮਰ ਗਿਆਰਾਂ-ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਚੰਗੀ ਸਰੀਰਕ. 8 ਜੂਨ, 1952 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਰਜਬਾਹਾ ਇਬਨ (ਇੱਕ ਨਹਿਰੀ ਡਿਸਟ੍ਰੀਬਿਊਟਰੀ) ਜੋ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੇੜੇ ਤਰਨਤਾਰਨ ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਢਾਈ ਫਰਲੋਇਲ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ ਨੂੰ ਗਿਆ। ਉਕਤ ਰਜਬਾਹਾ ਦੇ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਅੱਪਰ ਬਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹਿਰ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਾਰ ਹੇਠਾਂ ਲਟਕ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਕਤ ਸ਼ਿਵ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਉਕਤ ਤਾਰ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਤਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਛੂਹ ਗਈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਸਥਾਨ; ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਡ੍ਰੋ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਬਿਜਲੀ

(2) 112 ਪੀ.ਆਰ. 1913.

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਦੀ ਇੰਸਟਾਲੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਹੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਕਿ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਠੀਕ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਹਾਈਡਰੋ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਸਹੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਲੜਕੇ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ 1885 ਦੇ ਘਾਤਕ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਐਕਟ ਨੰਬਰ XIII ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਜੋ ਕਿ ਬਦਕਿਸਮਤ ਲੜਕੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਸਿਰਫ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲੜਕੇ ਦਾ ਜੀਵਨ ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਮੁੱਢ ਵਿਚ ਹੀ ਇਸ ਲਈ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਦਰਤੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਉਹ 55 ਜਾਂ 60 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਨ ਉਮਰ ਤੱਕ ਜੀਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਵਿੱਦਿਆ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਮੁਕਾਮ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। , ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮੁਦਈਆਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰ ਸੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ, ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਆਮ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਮਿਲਦੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ 25,000 ਦੀ ਰਕਮ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਲੜਕੇ ਦੀ ਮੌਤ ਕਾਰਨ ਵਾਂਝੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਤਾਂ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਸਨ, ਰਜਬਾਹਾ ਦੇ ਫੁੱਟ-ਪਾਥ 'ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨਹੀਂ ਪਈਆਂ ਸਨ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਸਟੀਲ ਦੀ ਤਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉੱਪਰਲੇ ਪੜਾਅ ਅਤੇ ਉਸੇ ਫੇਜ਼ ਦੇ 'ਡੀ' ਪੱਟੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਾਰਟ ਸਰਕਟ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉੱਪਰਲਾ ਪੜਾਅ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰਲੇ ਕੰਡਕਟਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਸਮੇਂ ਦੂਜੇ ਜਾਂ ਤੀਜੇ ਪੜਾਅ ਦੇ ਕੰਡਕਟਰ ਦੇ ਨਾਲ ਬੁਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਮਾਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੜਕੇ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾ ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ। ਜਿਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਉਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਵਰਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਗਿਆ, ਕਿ ਮੈਡੀਕਲ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ ਲੜਕੇ ਦੀ ਉਮਰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਗਿਆਰਾਂ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੜਕੇ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਕੰਮ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੋਟਿਸ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ: -

- (3) ਕੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਿਵ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ 8 ਜੂਨ 1952 ਨੂੰ ਤਰਨਤਾਰਨ ਰੇਲਵੇ ਲਾਈਨ ਦੇ ਬੁਰਜੀ ਨੰਬਰ 13 ਨੇੜੇ ਰਜਬਾਹਾ ਇੱਥਨ ਦੇ ਫੁੱਟ-ਪਾਥ 'ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਟਕਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ? ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਡਰੋ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ?
- (4) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ?

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

(5) ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ?

(6) ਕੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ 8 ਜੂਨ, 1952 ਨੂੰ ਤਰਨਤਾਰਨ ਰੇਲਵੇ ਲਾਈਨ ਦੇ ਬੁਰਜੀ ਨੰਬਰ 13 ਨੇੜੇ ਰਜਬਾਹਾ ਇਬਨ ਦੇ ਫੁੱਟ-ਪਾਥ 'ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਟਕਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਡ੍ਰੋ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ, ਕਿ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਲਗਭਗ 12 ਸਾਲ ਦਾ ਲੜਕਾ ਸੀ, ਪੰਜਵੀਂ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਿਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ।

ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤਾ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1, 3 ਅਤੇ 4 ਬਾਰੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਰਜਬਾਹਾ ਇੱਬਨ ਦੇ ਫੁੱਟਪਾਥ 'ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਤਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਟਕਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਡ੍ਰੋ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ? ਹਰਜਾਨਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਹਨ, ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ?

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧ ਹੋਏ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮੁਦਈਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਮਰ 11 ਜਾਂ 12 ਸਾਲ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦੀ ਉਮਰ 14 ਸਾਲ ਸੀ। ਉਹ ਪੰਜਵੀਂ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਚੰਗਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਇੱਕ ਮੱਧਮ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਅਫਨੂਤਸਰ ਦੀ ਇੱਕ ਫਰਮ, ਮੈਸਰਜ਼ ਫੱਗੂ ਮੱਲ-ਸੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਮੁਖਤਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਲਰਕ ਬਣ ਗਿਆ। ਮੁਦਈ ਗ਼ਰੀਬ ਲੋਕ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਮਾ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਬੇਟੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ 28, 24 ਅਤੇ 20 ਸਾਲ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹਨ। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ 1855 ਦੇ ਘਾਤਕ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਐਕਟ, ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 1-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਗਲਤ ਕੰਮ, ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ, ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ (ਜੇ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ) ਜ਼ਖਮੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। , ਉਹ ਧਿਰ ਜੋ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗੀ, ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੌਤ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ. ਅਜਿਹੀ ਹਰ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਪਤੀ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ; ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਹਰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕ੍ਰਮਵਾਰ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਰਕਮ, ਸਾਰੇ ਖਰਚਿਆਂ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਵਸੂਲ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ, ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਧਿਰਾਂ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ। "

ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਕਈ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੱਕਦਾਰ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਮੁਦਈ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ, ਜੋ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਮਿਲਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵੇਲੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਉਮਰ, ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਿਦਰੀ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ, ਉਸ ਦੀ ਸਿਹਤ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਾ ਬਚੇ ਹੋਏ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਉਮੀਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸੋਲਾਰੀਅਮ ਦੁਆਰਾ ਹਮਦਰਦੀ ਭਰਿਆ ਹਰਜਾਨਾ ਜਾਂ ਹਰਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਾਂਚ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਇੱਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ, ਪਤਨੀ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਜਾਂ ਬੱਚਾ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ (1) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।), ਜੋ ਕਿ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਮੋਹਰੀ ਕੇਸ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜੀਵਨ ਦੁਆਰਾ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਦੇ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਵੱਧ. ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗਾਹਕੀ ਲੈਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਕੁਝ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ-

ਚਾਰਲਸ ਵੈਲਥ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਿਤਾਬ ਲਾਪਰਵਾਰੀ 'ਤੇ, ਤੀਜੇ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੰਨਾ 559 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

'ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਸ਼ਚਰਿਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। *

* ਅਤੀਤ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਤੱਥ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।'

(1) 112 ਪੀ.ਆਰ. 1913.

(1) ਐਲ.ਆਰ. 1913 ਏ.ਸੀ. 1.

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਇੰਡੀਅਨ ਫੈਟਲ ਐਕਸੀਡੈਂਟਸ ਐਕਟ, 1855 ਦਾ ਨੰਬਰ 13, ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਘਾਤਕ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਐਕਟ, 1846 (9 ਅਤੇ 10 ਵਿਅਤ, ਸੀ 93) ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦੇ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਟੈਫ ਵੇਲ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਜੈਨਕਿਨਸ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਇਹ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ, 1846 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਤੋਂ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਹੋਵੇ।"

ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ, ਵਿਸਕਾਉਂਟ ਹਾਲਡੇਨ, ਐਲ.ਸੀ., ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

ਆਧਾਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਸੋਲੇਟੀਅਮ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ, ਜ਼ਖਮੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਰਜਾਨੇ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਨੁਕਸਾਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਨੁਕਸਾਨ ਸੰਭਾਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸੰਭਾਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਮਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ; ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਐਟਕਿੰਸਨ ਨੇ ਪੰਨਾ 7 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ

"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਮੀਦ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਥ ਦਾ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਹੈ- ਇੱਥੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਅਸਹਿਮਤੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਤੱਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਮਰਥਨ Tliese, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸਬੂਤ ਦੇ ਗਰਭਵਤੀ ਟੁਕੜੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਬੂਤ ਦੇ ਸਿਰਫ ਟੁਕੜੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਕੀ ਮੈਂ ਸੋਚ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਨੁਮਾਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।"

ਡਨਫਰਮਲਾਈਨ ਦੇ ਲਾਰਡ ਸ਼ਾਅ ਨੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਲਰਗਨ ਬਨਾਮ ਬੈਗਨਲ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਮੌਰਿਸ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਸੀ।

"* * * ਅਤੇ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਸਬੂਤ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।"

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ, ਮੁਦਈਆਂ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਆਮਦਨ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਐੱਸ. ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਭਾਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਾਪੇ ਜਾਇਦਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਕਮਾਏਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੇਵਲ 12 ਜਾਂ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ਮਰਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਜਾਇਦਾਦ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਮਰ ਦਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਦੀ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਖਤ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨਾਰਾਇਣ ਜੇਠਾ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਆਫ਼ ਬੰਬੇ (1) ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅਣਵਿਆਹੀ ਧੀ, ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ 5 ਤੋਂ 6 ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ, ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਸੀਵਰੇਜ ਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੈਨਹੋਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਗਈ। ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਹੋਈ। ਸੀਵਰੇਜ ਬੰਬਈ ਦੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕੋਲ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਉਸਦੀ ਮਾਂ ਨੇ 1855 ਦੇ ਘਾਤਕ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਐਕਟ, ਨੰਬਰ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਰਜਾਨੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਕਿ, ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਲਾਭ ਦੀ ਉਮੀਦ ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਉਰੀ ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੀ ਹੈ। , ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬੇਰੀ ਬਨਾਮ ਹਮ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

"* *ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ, 1846 (ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲਜ਼ ਐਕਟ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਨੁਕਸਾਨ ਗੁਆਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪੈਸੇ ਦੇ ਮੁੱਲ, ਜਾਂ ਗੁਆਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਹੋਏ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਵਾਜਬ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ ਪਰ ਮੌਤ ਲਈ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮੁਦਈ ਜਿਉਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।"

ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੋਈ ਘਾਤਕ ਸੱਟ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੁਆਚਣ ਵਾਲੇ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾਨੀ ਬਾਲਾ ਸੇਨ ਬਨਾਮ- ਆਕਲੈਂਡ ਜੂਟ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ (2), ਪੇਜ, ਜੇ., ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ:

"ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਹਰਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਾਂ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਰਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਕਾਇਮ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੁਧਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਿਨ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਸਾਰੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਰਕਮ ਕੀ ਹੈ।"

ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਬਾਰਨੇਟ ਬਨਾਮ ਕੋਹੇਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਹਾਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ; ਸਫਲ

(1) (1915) 1 ਕੇ.ਬੀ.ਡੀ. 627, (2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1925 ਕੈਲ 893.

(1) (1921) 2 ਕੇ.ਬੀ.ਡੀ. 461.

ਹੋਣ ਲਈ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸੰਭਾਵਨਾ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੈਕ ਕਾਰਡੀ, ਜੇ., ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਦਈ, ਜਿਸਦਾ ਚਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੇ ਅਸਲ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁੱਤਰ, ਜੋ ਕਿ 12 ਤੋਂ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕਮਾਊ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਤੋਂ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ।

ਮਾਊਂਟ ਮੰਜੁਲਗੋਰੀ ਬਨਾਮ ਗੋਵਰਧਨਦਾਸ ਹਰਜੀਵਨਦਾਸ ਰਾਵਲ (1) ਵਿੱਚ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਯੋਜਿਤ: -

“ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਟੀਕ ਹੋਣਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ, ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਹਠਧਰਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਭੌਤਿਕ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਰਪੱਖ ਅੰਕੜਿਆਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ- ਜੋ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਧ ਵਿਗਿਆਨਕ ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ 10,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਿਵ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ 2,500 ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ: -

ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਉਮਰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ 12 ਤੋਂ 14 ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 18 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਲਗਭਗ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕਮਾਊ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਮੂਲੀ ਅੰਦਾਜ਼ੇ 'ਤੇ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਕਮਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। 70 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਬਚਦਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ 25 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ. ਪਿਤਾ ਦੀ ਉਮਰ, ਸਾਨੂੰ ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲਗਭਗ 55 ਸਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਘੱਟ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮਾਪਿਆਂ ਨੇ ਲਗਭਗ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇਹ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਵਾਧੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਤ ਵਾਧੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਸੰਭਾਵਿਤ ਯੋਗਦਾਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਉਸਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਵਿੱਤੀ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਾਧਾ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਨੁਸਾਰੀ ਵਾਧੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਮਾਊ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਭੱਤਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮੁੰਡਾ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ; ਜਿਸਦਾ ਆਰਥਿਕ ਮੁੱਲ ਹੈ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ, ਡੈਬਿਟ ਅਤੇ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਤੋਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 25 ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ। 3,000 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੁਦਈ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸੀ ਰਕਮ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਇਹ 1000 ਰੁਪਏ ਲਈ ਡਿਕਰੀ ਦੇਣਾ ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੋਵਾਂ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ 2,500 ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਰਾਬਰ ਵੰਡੇ ਜਾਣ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੁਪਏ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਗਤ ਦੇ ਨਾਲ 2,500. ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.—ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ, 1855 (1855 ਦਾ XIII) ਅਧੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਮੁਦਈ ਦੀ ਅਪੀਲ ਹੈ। ਮੁਦਈ ਜੋ ਕਿ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਹਨ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਫਾਰਮਾ ਕੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੂਟ ਲਿਆਏ ਸਨ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਘੋਰ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਬਾਲਗ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਹੋਏ ਘਾਤਕ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ 25,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ।

8 ਜੂਨ, 1952 ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਬੁਰਜੀ ਨੰਬਰ 13 ਨੇੜੇ ਨਹਿਰ ਦੇ ਕੰਢੇ (ਰਾਜਬਾਹ ਇਬਨ) ਦੇ ਨਾਲ ਸੈਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਕਰੰਟ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਫੁੱਟ-ਪਾਥ ਦੇ ਪਾਰ ਪਈ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਤਾਰ ਬਿਜਲੀ ਦੇ ਖੰਭੇ ਤੋਂ ਲਟਕ ਗਈ। ਲਾਈਵ ਤਾਰ ਦੇ ਸੰਪਰਕ 'ਚ ਆਉਣ 'ਤੇ ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਡ੍ਰੋ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ/ਸੜਕ 'ਤੇ ਇੱਕ ਢਿੱਲੀ ਜਿੰਦਾ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਤਾਰ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਜਬਾਹੇ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਪਈ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਟੁੱਟੀ ਤਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਹਾਦਸਾ ਟਲ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੜਕੇ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੇ ਦੀ ਉਮਰ ਗਿਆਰਾਂ ਜਾਂ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਸੀ, ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਡੀ.ਏ.ਵੀ. ਸਕੂਲ, ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਸ਼ਾਖਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ 5 ਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ। ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ, ਲੜਕਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਏ. ਸਾਧਾਰਨ ਉਮਰ ਪੰਜਾਹ ਜਾਂ ਸੱਠ ਸਾਲ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿੱਦਿਆ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਮੁਕਾਮ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਿਆ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਝੋਲੇ ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੁਢਾਪੇ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨਾ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਾਦੇ-ਰੁ. 25,000 ਜੇਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਘਾਤਕ ਜ਼ਖਮੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨੋਟਿਸ 19 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਲੈਕਟਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਸਕੱਤਰ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਸ਼ਿਮਲਾ, ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ., ਹਾਈਡਰੋ-ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਬ੍ਰਾਂਚ, ਵੇਰਕਾ ਰੋਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ 20 ਮਈ, 1953 ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਪਤੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਟਰੋਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਘਾਤਕ ਹਾਦਸੇ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ 'ਚ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਸਟੀਲ ਦੀ ਤਾਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਰਟ ਸਰਕਟ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ:-

(1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ 8 ਜੂਨ 1952 ਨੂੰ ਤਰਨਤਾਰਨ ਰੇਲਵੇ ਲਾਈਨ ਦੇ ਬੁਰਜੀ ਨੰਬਰ 13 ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਜਬਾਹ ਇਬਨ ਦੇ ਫੁੱਟ-ਪਾਥ 'ਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਟਕਣ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਾਰਨ ਸੀ? ਪੰਜਾਬ ਪਣ ਬਿਜਲੀ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ?

(1) 112 ਪੀ.ਆਰ. 1913.

(2) ਜੇਕਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਹੜੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ?

(3) ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਆਪਣੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ?

(4) ਕੀ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?

ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ 8 ਜੂਨ, 1952 ਨੂੰ ਬੁਰਜੀ ਨੰਬਰ 13 ਨੇੜੇ ਇਬਨ ਡਿਸਟਰੀਬਿਊਟਰੀ ਦੇ ਫੁੱਟ-ਪਾਥ 'ਤੇ ਲਟਕ ਰਹੀ ਲਾਈਵ ਤਾਰ ਦੇ ਸੰਪਰਕ 'ਚ ਆਉਣ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 6 ਵਜੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਰਾਬ ਹੋ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਲਾਈਨਮੈਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਹਾਇਕ, ਜਿਸ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਬਿਜਲੀ ਲਾਈਨ 'ਤੇ ਗਸ਼ਤ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਲਾਈਵ ਤਾਰ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰਜਬਾਹਿਆਂ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹਿਰ ਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਦਾਖਲਾ ਸੀ। ਜਨਤਾ ਲਈ ਮਨਾਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲਾ ਮੁੱਦਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੂਸਰਾ ਮਾਮਲਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਸਮੇਂ ਮੁਦਈ ਦਾ ਲੜਕਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਲਿਆ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ, ਉਮੀਦਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਚੀਫ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਇਨ ਕੌਂਸਲ ਬਨਾਮ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ, (1) ਸੀ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੂਸਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਤੀਸਰਾ ਮੁੱਦਾ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੀ ਘੋਰ ਅਣਗਹਿਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ। ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਚੌਥੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 80, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਮੁਦਈਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਮੁਦਈ ਦੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਮਾਤਰਾ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲੜਕੇ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਉਮਰ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹੀਰਾ ਲਾਲ, ਮੁਦਈ ਨੰਬਰ 1, ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਹ 11 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਸਾਲ ਅਤੇ ਪੰਜਵੀਂ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੁੰਦਰ ਮੁੰਡਾ ਸੀ। ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.4 ਡੀ.ਏ.ਵੀ. ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਅਮਰ ਨਾਥ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਸਰੀਰਕ ਸ਼ਕਲ ਦਾ ਦਰਮਿਆਨਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦਾ ਜਨਮ 5 ਜਨਵਰੀ 1941 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾ.ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.7 9 ਜੂਨ 1952 ਨੂੰ ਲੜਕੇ ਦੀ ਉਮਰ ਚੌਦਾਂ ਸਾਲ ਮੰਨੀ ਗਈ।

ਭਾਰਤੀ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ, (1855 ਦਾ XIII) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਦਈ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਟੋਰਟਸ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ, ਤਸੀਹੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਖਤਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਲਈ, ਟਾਰਟ ਵਿੱਚ ਰੀਓ ਦੇਣਦਾਰੀ ਵੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਨਿੱਜੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਕਸਿਮ ਹੈਗ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨਾਲ ਗਰਭਵਤੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮੈਕਸਿਮ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖਾਧਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਲਾਰਡ ਰਾਈਟ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, "ਇਹ ਅਪੰਗ ਜਾਂ ਅਪੰਗ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਮਾਰਨਾ ਸਸਤਾ ਸੀ," ਰੋਜ਼ ਬਨਾਮ ਫੋਰਡ (1)। ਇਸ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਵਿਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨਦੇਹੀ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ, ਐਕਟ, 1846, ਜੋ ਕਿ ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲਜ਼ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੇ ਸਿਧਾਂਤ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, 1855 ਦੇ ਘਾਤਕ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਐਕਟ XIII ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦਾ ਐਕਟ ਇੱਕ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈਯੋਗ ਗਲਤੀ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 1A ਹੇਠਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

“1 ਏ. ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਗਲਤ ਕੰਮ, ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਕਾਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ, ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਡਿਫਾਲਟ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ (ਜੇ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ) ਜ਼ਖਮੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਭਰਪਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਧਿਰ ਜੋ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੁੰਦੀ ਜੇਕਰ ਮੌਤ ਨਾ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਜ਼ਖਮੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਹਰਜਾਨੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੌਤ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧ.

ਅਜਿਹੀ ਹਰ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਪਤਨੀ, ਪਤੀ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬੱਚੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ;

(1) ਏ.ਸੀ. 816.1937

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਹਰ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਰਕਮ, ਸਾਰੀਆਂ ਲਾਗਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਟਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਖਰਚੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਤੋਂ ਵਸੂਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਧਿਰਾਂ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ।"

ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦੇ ਐਕਟ ਨੇ ਵੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਅਤੇ ਕੈਨੇਡਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਪੈਟਰਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਡਿੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮਨੋਨੀਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ. ਮੁਢਲਾ ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਐਕਟ, ਮੈਂਬਰ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੋਨੀਤ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੁਦਰਾ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਵਿੱਤੀ ਜਾਂ ਭੌਤਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।, ਸਹਾਇਤਾ ਜਾਂ ਸਮਰਥਨ ਜਿਸਦਾ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਮੌਤ ਦੁਆਰਾ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਅਟਕਲਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ। ਵਿੱਤੀ ਘਾਟਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਅਸਲ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਮੁਦਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਾਂਝਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਰਜਾਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕੱਲੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੀ ਮਾਪਦੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਚੰਗੀ ਨੀਂਹ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਹਰਜਾਨਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ। ਡਾਲਟਨ ਬਨਾਮ ਐੱਸ. ਈ. ਰੇਲਵੇ (1)। ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਨਕਦ ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਮੁੱਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਸੀ, ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ। ਬੇਰੀ ਬਨਾਮ ਹਮ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (2), ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ, ਸਕ੍ਰਟਨ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਮੈਂ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਪੈਸੇ ਦੇ ਮੁੱਲ, ਜਾਂ ਗੁਆਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਭੋਜਨ ਜਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਸੀਮਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ, ਜੇਕਰ ਉੱਥੇ ਹੈ

- (1) ਪੰਨਾ 751 ਤੋਂ 114 ਆਰ.ਆਰ. 726।
- (2) (1915) 1 ਕੇ.ਬੀ.ਫ਼ੀ. ਪੀ, 631 ਤੋਂ 627,
- (1) 1913 ਏ.ਸੀ. 1 ਤੋਂ ਪੰਨਾ 10.
- (2) (1937) 4 ਏ.ਈ.ਆਰ. 614.
- 3) 1941 ਏ.ਈ.ਆਰ. 7 (H.L.):

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

"ਮੈਂ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਪੈਸੇ ਦੇ ਮੁੱਲ, ਜਾਂ ਗੁਆਚੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਭੋਜਨ ਜਾਂ ਕੱਪੜੇ ਲਈ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਸੀਮਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੁਫਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ, ਜੇਕਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਵਾਜਬ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਪਰ ਮੌਤ ਲਈ।"

ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਵੇਲੇ ਪੈਸੇ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟਾਫ ਵੇਲ ਰੇਲਵੇ ਬਨਾਮ ਜੇਨਕਿੰਸ, (1) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਮੋਲਟਨ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"ਅਤੀਤ ਦੇ ਯੋਗਦਾਨ ਦਾ ਤੱਥ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"

ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਲੜਕੀ, ਇੱਕ 16 ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਅਪ੍ਰੈਂਟਿਸਸ਼ਿਪ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਟਰੂਬੀਫੀਲਡ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੇਟ ਵੈਸਟਰਨ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (2) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੜਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ 8 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕੁੜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਕੁਝ ਕਮੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ, ਅਜਿਹੇ ਖ਼ਤਰਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਚਪਨ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ £1,500 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬੇਨਹਮ ਬਨਾਮ ਗੈਂਬਲਿੰਗ (3) ਵਿੱਚ ਢਾਈ ਸਾਲ ਦੇ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਦੀ ਸੜਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ।

ਜੀਵਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ £ 1,200 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਚਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ £200 ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਸਲ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਡਕਵਰਥ ਬਨਾਮ ਜੌਹਨਸਨ (1) ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈ ਇੱਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਾਜ ਮਿਸਤਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ 14 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਇੱਕ ਲੜਕਾ ਸੀ ਜਿਸਨੇ 4s., ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਸੀ। ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਜਿਊਰੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ £20 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇੱਕ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸ ਰੇਲ ਰੋਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਐਡਮਜ਼ (2) ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਉਮੀਦ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਨਾਲ ਤਬਾਹੀ, ਜਿਸ ਧਿਰ ਤੋਂ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਣ ਨਾਲ, ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹਾਲਸਬਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਤੀਜੇ ਸੰਸਕਰਣ, ਜਿਲਦ 28, ਪੰਨੇ 101 ਅਤੇ 102 ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

(1) (1859) 118 ਆਰ.ਆਰ. 667.

(2) 55 ਪੰਨਾ 499.

"ਪੈਸੀਨਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਗੁਆਚੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਮੁੱਲ, ਜਾਂ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਮੁੱਲ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਗੁਆਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਮੁਫਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਵਾਜਬ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਲਈ, ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਲਾਭ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕੁਦਰਤ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਵੀ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਤੋਂ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ।"

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਰਨੇਟ ਬਨਾਮ ਕੋਰੇਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਮੈਕਕਾਰਡੀ ਜੇ. ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਨਿਰੀਖਣ ਹਨ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦਾ ਇੱਕ ਲੜਕਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਮੁਦਈ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਦੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇੱਕ ਖੰਭੇ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਕਾਰਨ ਕੁਚਲ ਕੇ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਮੁਦਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਆਮਦਨ £1,000 ਸੀ। ਮੈਕਕਾਰਡੀ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ: -

"ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਬੱਚਾ ਚਾਰ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਮਰ ਦਾ ਸੀ। ਲੜਕਾ ਬੀਮਾਰੀ, ਬੀਮਾਰੀ, ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੋਖਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਿਉਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਦੇਖਭਾਲ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਮੁਦਈ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਬੋਝ ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨਿਕਲਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸੋਲਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਮਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖਰਚਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਤੋਂ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਹੁਣ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੁਆਰਾ £ 1,000 ਸਾਲਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਾਧਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਘਰੇਲੂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ੰਕਿਆਂ, ਸੰਕਟਾਂ ਅਤੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸੈਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਾੜੀ ਸਿਹਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਦਈ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਬਚੇ ਜਾਂ ਨਾ।

ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੀ. ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਸਾਲ ਵਿੱਚ £ 1,000 ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੜਕੇ ਦੀ ਉਮਰ 4 ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਤੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ. ਜੱਜ ਨੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਖਰਾਬ ਸਿਹਤ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ, ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਜੀਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਉਸਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਕਮਾਇਆ ਹੈ।

ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹਨ, ਲੜਕੇ ਦੀ ਉਮਰ ਪਿਤਾ ਅਨੁਸਾਰ 11 ਸਾਲ ਅਤੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 13 ਸਾਲ ਸੀ। ਉਸ ਉਮਰ ਦੇ ਲੜਕੇ ਤੋਂ ਗਰੀਬ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਮਾਪੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ, ਲੜਕੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਇਹ ਫੈਸਲਾ, ਇੰਗਲੈਂਡ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਸ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਵਜੋਂ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਕਾਰਡੀ, ਜੇ. ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੈ-ਸੰਚਾਲਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਬਰਮਾਲ ਬਨਾਮ ਲੀਜ਼ (1) ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਜਾਨ ਗਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ ਸਿਰਫ 12 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਆਰਥਿਕ ਬੋਝ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਲਈ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਜਾਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਕਾਨੂੰਨ ਜ਼ਖਮੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇ ਉਲਟ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਵਿੱਤੀ ਚਰਿੱਤਰ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ ਸੋਲਟੀਅਮ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਜਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਰਾਮ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ। ਕਾਨੂੰਨ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਜ਼ਖਮਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ, ਸਲਾਹ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਕੀਮਤ, ਇੱਕ ਪਤੀ ਜਾਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਆਰਾਮ ਅਤੇ

(2) 29 ਐਲ.ਟੀ. (ਓ.ਐਸ.) 111.

ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਪੈਸੇ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਮਾਜ ਤੋਂ, ਉਹ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ, ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਅਨੰਦਦਾਇਕ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਜਾਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੈਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਪਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ ਨੁਕਸਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੱਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦਰਦ, ਪੀੜਾ, ਦੁੱਖ, ਜਾਂ ਸੋਗ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬੇਅੰਤ ਵਧ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਗਿਲਾਰਡ ਬਨਾਮ ਲੈਂਕਾਸ਼ਾਇਰ ਅਤੇ ਵਾਈ.ਆਰ. ਕੰਪਨੀ (1) ਵਿੱਚ, ਪੋਲਕ ਸੀ.ਬੀ. ਨੇ ਲਾਰਡ ਕੈਂਪਬੈਲ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ:

' ਇਹ ਵਿੱਤੀ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂ ਜੋ ਵੀ ਬਚਿਆ ਹੋਵੇ।

ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਬਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਖਮੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਰਕਮ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਭਵ ਹੈ; ਮਾਰੀ ਗਈ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਕੁਝ ਬਚਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ।

(1) (1848) 12 ਐਲ.ਟੀ. 356.

(3) 1942 ਏ.ਸੀ., 701 (617)।

(1) ਪੰਨਾ 614 ਤੋਂ 617 ਤੇ 1951 A.C 601.

(2) 118 ਈ.ਆਰ. 35.

(3) (1922) 38 ਟੀ.ਐਲ.ਆਰ. 899

(4) 128 ਈ.ਆਰ. 508.

(5) 157 ਈ.ਆਰ. 448.

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਡੇਵਿਸ ਬਨਾਮ ਪਾਵੇਲ ਡਫਰੀਨ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਕੋਲੀਰੀਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ, (2) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਰਾਈਟ ਨੇ ਕਿਹਾ *

"ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਨੁਕਸਾਨ, ਸੋਗ ਜਾਂ ਦਰਦ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੌਂਡਾਂ, ਸ਼ਿਲਿੰਗਾਂ ਅਤੇ ਪੈਨਸ ਦਾ ਇੱਕ ਔਖਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਾਜਬ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਤੱਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਸੁਰੂਆਤੀ ਬਿੰਦੂ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਮਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸਦਾ ਪਤਾ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਨਿਯਮਤਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਰਹਿਣ-ਸਹਿਣ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਜਾਂ ਖਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਬਕਾਇਆ ਇੱਕ ਡੈਟਮ ਜਾਂ ਮੂਲ ਅੰਕੜਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਕੇ ਇੱਕਮੁਸ਼ਤ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਰਕਮ 'ਤੇ, ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾਵਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਕਿ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਆਸ ਅਰਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੋਲੰਬੀਆ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਲੰਬੀਆ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸਪਸ਼ਟ ਮਤਭੇਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਘਾਤਕ ਐਕਟ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ, ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਲਾਰਡਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ।,—ਨੈੱਸ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਕੋਲੰਬੀਆ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ (1) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਬਲੇਕ ਬਨਾਮ ਮਿਡਲੈਂਡ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (2), ਰਾਇਲ ਟਰੱਸਟ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਕੈਨੇਡੀਅਨ ਪੈਸਫਿਕ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (3), ਪਿਮ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੇਟ ਨਾਰਦਰਨ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (4), ਅਤੇ ਫਰੈਂਕਲਿਨ, ਬਨਾਮ ਐਸ. ਈ. ਰੇਲਵੇ (5) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। . ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੱਤ ਜੋ ਮਨੋਨੀਤ ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਹੀ, ਜਾਂ ਇਕਸਾਰ ਨਿਯਮ ਤੱਕ ਘਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੁਕਸਾਨ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਤੱਤ ਜੋ ਮਨੋਨੀਤ ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੀਮਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਟੀਕ, ਜਾਂ ਇਕਸਾਰ ਨਿਯਮ ਤੱਕ ਘਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੁਕਸਾਨ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਖਾਸ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਸਟੀਕ ਗਣਿਤਿਕ ਗਣਨਾ ਨੂੰ ਟਾਲਦਾ ਹੈ। ਗਣਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸਾਰੇ ਅਟਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ, ਸਗੋਂ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਦੀ ਜੀਵਨ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨਾ, ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਕਾਰਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਮਾਈ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਗਲਤ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੰਭਾਵੀ ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਹਨ। ਲਾਭਪਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਮਾਈਆਂ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਿਤ ਲਾਭਾਂ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਉਮਰ, ਸਿਹਤ, ਯੋਗਤਾ, ਤਰੱਕੀ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਖਰਚੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਭਪਾਤਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਮਾਈ ਦੇ ਹੱਦਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਕਮਾਈ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਲਈ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਮਾਮਲਾ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਮਾਈ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਜੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਮਾਇਆ ਹੋਵੇ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਕਮਾਈ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਰਜਾਨੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਸਿਹਤ, ਕਮਾਉਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ, ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ, ਉਦਯੋਗ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕਾਅ, ਨਾਲ ਹੀ, ਸਿਹਤ, ਜੀਵਨ ਸੰਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਮਾਪੇ, ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ, ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਇੱਕ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਮੌਤ ਨੇ ਦਖਲ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮਰ, ਲਿੰਗ, ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ, ਬੇਸ਼ਕ ਜੀਵਨ, ਕਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਭੁੱਲੋ। ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਲੱਭਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਬੱਚਾ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੁੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਪੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਰਹੇ ਹਨ।

ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਮੋਟਾ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਚੁਡਾਸਮਾ ਮਾਨਭਾਈ ਮਦਰਸੰਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹੰਤ ਈਸ਼ਵਰਗਰ ਬੁਢਾਗਰ (1), 1891 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਿਸਦੀ 5 ਤੋਂ 6 ਸਾਲ ਦੀ ਧੀ, ਇੱਕ ਸੀਵਰ ਦੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲੇ ਮੈਨ-ਹੋਲ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਮਾਰੀ ਗਈ ਸੀ। ਬੰਬਈ ਵਿੱਚ ਲੇਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਉਰੀ ਨੂੰ, ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ, ਅਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ, ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਸਹਾਇਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਤਜਰਬਾ।

ਰੋਜ਼ ਬਨਾਮ ਫੋਰਡ (2) ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਰਾਈਟ ਨੇ ਹਾਊਸ ਆਫ ਲਾਰਡਜ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭਾਸ਼ਣ ਦੌਰਾਨ ਕਿਹਾ।

"ਜਿਉਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸੰਕਟਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਆਪਣੀ ਆਮ ਸਮਝ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਦੇਣ ਲਈ, ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਬੇਵਕੂਫ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਲਾਇਲਾਜ ਅਯੋਗ, ਜਾਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੱਜ ਜਾਂ ਜਿਉਰੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, "

ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਐਨ. ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਸਵਾਮੀ ਨਾਇਡੂ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣਨ ਦੁਆਰਾ ਗੋਲਬਾਈ ਮੋਟਾਭਾਈ ਸ਼ਰਾਫ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੇਸਟਨਜੀ ਕਾਵਾਸਜੀ ਭੰਡਾਰੀ (1), ਪਾਲਘਾਟ ਕੋਇੰਬਟੂਰ ਟ੍ਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ

(2), ਐੱਸ.ਐੱਮ. ਜੀਤ ਕੁਮਾਰੀ ਪੋਦਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਚਟਗਾਓ ਇੰਜੀਨੀਅਰਿੰਗ ਅਤੇ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3), ਸਰਦਾਰ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਭਿਆਬਾਲਾ ਦੇਬੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਮਾਉਂਟ ਮੰਜੁਲਾਗੋਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਗੋਵਰਧਨਦਾਸ ਹਰਜੀਵਨਦਾਸ ਰਾਵਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (5), ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਦਿੱਲੀ ਬਨਾਮ ਸੋਭਾਗ ਵੰਡੀ, ਆਦਿ, (6)।

ਦੇਵੀ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਮੰਗਥਿਆਮਲ (7) ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ 13 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਲੜਕੇ ਦੀ ਇੱਕ ਸਰਵਉੱਚ ਬੱਸ ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਥੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵੀ ਆਰਥਿਕ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

- (1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1935 ਬੰਬ 333.
- (2) A.I.R; 1939 ਪਾਗਲ. 261.
- (3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1947 ਕੈਲ. 195 (200)।
- (4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 ਆਸਾਮ 157 (158)।
- (5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1956 ਨਾਗ 86.
- (6) (1960) 62 ਪੀ, ਐਲ, ਆਰ, 362,
- (7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1935 ਮੈਡ. 322.
- (8) 112 ਪੀ.ਆਰ. 1913.

ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹੋਰ ਫ਼ੈਸਲਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਕੌਂਸਿਲ ਵਿਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ (8), ਜਿਸ ਵਿਚ 17 ਸਾਲ ਦਾ ਲੜਕਾ ਹੈ। ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਵਿਅਕਤੀ ਰੇਲਵੇ 'ਚ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਜੋ ਕਿ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮੰਨੀ ਗਈ ਅਣਗਹਿਲੀ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਐਗਨੇਊ, ਜੇ., ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜੇ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤੋਂ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਦੀ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਮੀਦਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜੇ ਮੁੰਡਾ ਚੰਗਾ ਨਿਕਲਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਜੇ ਉਹ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ, ਜੇ ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਪੇਟੈਂਟ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸੰਕਟਾਂ ਨੂੰ ਵਿਹਾਰਕ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਬਦਲੀਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਦਸੰਬਰ 1907 ਦੇ ਰੇਲਵੇ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਗੁਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਬਚੇ ਹੋਏ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਨਤੀਜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਲਾਭ ਸੀ। ਆਰਥਿਕ ਸੁਭਾਅ”.

ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਤਰਕ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਘਾਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ, ਉਸਦੀ ਕਮਾਈ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਆਸ਼ਰਿਤਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸੰਕਟਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਾਂ ਸਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਹਰਜਾਨੇ ਦੇ ਅਵਾਰਡ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਜਾਂ ਅਮਲੀ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾਵਾਂ ਵੱਲ ਵੀ। "ਵਾਜਬ ਉਮੀਦਾਂ" ਲਈ "ਵਿਹਾਰਕ ਨਿਸ਼ਚਤਤਾਵਾਂ" ਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਤਰਕ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਆਰਥਿਕ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਤੀ ਲਾਭ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਬਾਕੀ ਬਚਣਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਤਰਕ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ। 2,500 ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਡਿਕ੍ਰੇਟਲ ਰਕਮ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਰਾਬਰ ਵੰਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਰੁਪਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

